

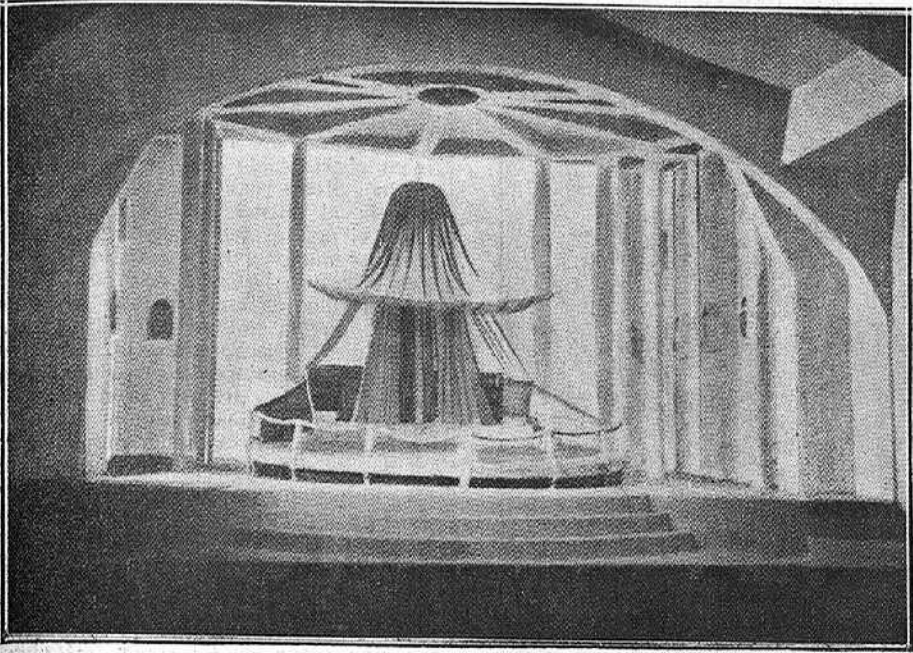
EL TEATRE

DE L'ESCOLA Temporades d'estiu

Sempre, i en tots els terrenys, ha estat cosa prudent i aconsellable maliciar-se sistemàticament de tota mena d'apòstols renovadors, trasbalsadors i rectificadors de camins equivocats que se'ns presenten cada dos per tres a oferir-nos el fruit de llur suculent magí, únic remei i via dreturera per a treure del marasme i de la mort l'activitat o l'art que vénen a salvar. Les més de les vegades totes les solucions i remeis que se'ns ofereixen no són altra cosa que

pas aquella, per-gratuites i sense solta que siguin aquestes noves fórmules—. Elles, amb tot el seu bluff i la seva fugacitat, han servit, i serveixen, perquè els diversos teatres europeus passin un grapat d'experiències que es liquiden tan aviat com són passades i que aquest felicitat teatre de la nostra dolça Barcelona corre perill d'arreglar amb la novíssima novetat de l'escena moderna cap allà l'any 1940.

Potser també podríem dir que això són

L'arca en el tercer acte de «Noè», representat per la Companyia dels Quinze al Vieux-Colombier (maqueta d'A. Barsacq)

elucubracions del més pur lironisme o passatges d'un senyoretisme desenferrat molt en voga una mica a tot arreu.

El teatre no és pas una de les arts menys perjudicades d'aquesta plaga d'arbitristes, dels quals, sovint, sovint, en surten més que un foc no cremaria. Amb tota classe de noms i amb tota mena de programes, a cada nova temporada els diversos públics d'Europa veuen florir abundantment noves escenes, noves companyies, cada una de les quals surt a oferir-se amb una gran, inèdita i lluminosa originalitat de concepció i d'interpretació—com els russos de qui ens ocupàvem la setmana passada des d'aquestes mateixes columnes—, que, segons els seus propugnadors són les úniques i les veritables que han d'orientar de la seva aparició endavant tota l'activitat teatral.

Però, tanmateix, la vida de totes aquestes noves escoles és ben efímera. Després d'haver alçat d'allò més polseguera, d'haver estat combatudes i defensades aferrissadament—en el millor dels casos, quan no han estat considerades amb completa indiferència—desapareixen sense deixar cap rastre, per a ésser substituïdes a la següent temporada per altres escoles, més noves i més originals encara.

Tot amb tot, hom deu a aquestes temptatives l'haver esbandit d'una manera considerabilíssima l'ambient del teatre contemporani. Elles han servit per posar en circulació el nom d'algun autor que era digne d'ésser conegut—cosa sempre important i meritòria—i que potser no s'hauria fet vist tan aviat si no hagués estat la novetat de la seva presentació. Elles han fet reaccionar el públic, per bé o per mal, davant d'algunes fórmules a les quals encara no estava acostumat, i que així ja no li vindran de nou una altra vegada—cosa potser més important i més meritòria que no

luxes que se'ls poden permetre aquells teatres que ja tenen un gruix de tradició i un solatge d'escola autèntica que a nosaltres, desgraciadament, ens fa molta falta encara. Però no és pas aquest pensament el que ens fa viure encara contents i satisfets en els nostres tòpics de fi de segle; no és pas que nosaltres ens estalviem de córrer aquelles aventures per mantenir-nos fidels a allò que podria ésser la nostra tradició i la nostra escola si no fos tan poca cosa, sinó que és només perquè no ens n'hem assabentat encara, i això de les novetats triga molt a calar en el nostre espessíssim empaquetatge de mediocritat cofoia.

Tant de bo tinguéssim una escola! Una escola que, ara més que mai, l'hauríem de trobar a faltar. Una escola que a més de crear, educar i entrenar els nous actors que puguin anar sortint d'ella, sàpiga agafar de nou els bons elements amb què avui ja comptem i que, malmenats per un excessiu rendiment practicat sense ordre ni concert, cultivant tota classe de gèneres i sense una adhesió íntimament professional, no poden donar de si tot allò que poirien.

Jacques Copeau, en una de les conferències amb què va obrir la campanya de La Compagnie des Quinze al teatre del Vieux-Colombier, parlava d'allò que per ell ha d'ésser aquesta escola:

«Una indústria no pot prescindir del laboratori. No és entremig de les màquines que el cervell fa els seus càlculs. L'art, si no reposa sobre els principis de l'escola, s'empebreix o delira... Escola o laboratori són indispensables al teatre, que és un art al mateix temps que una indústria i que, com a art que és, en tenir l'home com a matèria i com a mitjà, procura de fisonomia. La pràctica val el que val, però si ella falla, és la teoria qui l'ha d'adreçar. Només l'escena és el que fa l'actor, com també només fa l'autor. Però ella també els desfa, i pot ésser bo, de tant en tant, el pendre's-hi.»

Es clar que és difícil el fer penetrar aquest concepte d'escola en un temps i allà on tot-hom és genial, on tothom ho fa tot per talent natural, on ningú no reconeix ningú per sobre d'ell, però no per difícil és menys necessari. S'ha de crear una escola i s'ha d'acabar amb els genis autodidactes. S'ha d'anar a fer actors que serveixin les obres que interpreten i no que vagin només al seu llumíent personal—tan mal entès sempre.

Copeau s'ha dirigit, més que no pas a l'actor, a tot l'home, ha anat a fer pendre consciència a cada u de totes les seves facultats i llurs possibilitats amb relació al teatre, ha procurat que l'actor es compenetrés amb allò que és el valor literari i poètic, i al mateix temps que l'autor es compenetrés amb la vida teatral. I per damunt de tot ha perseguit que tots aquells que treballen en el teatre estiguessin en possessió d'una amplíssima cultura professional i practiquessin una vida teatral ben lliure i comuna a tots ells. Amb això Copeau ha fet que la rutina amb què es solucionen les premioses necessitats immediates de la representació i la feina purament mecànica del fer-se càrrec de l'obra que cal representar fos una cosa més lliure, més conscient i més viva.

Els resultats que Copeau ha obtingut ha estat el magnífic conjunt dels Quinze i les bellíssimes representacions que han donat aquesta darrera temporada—representacions de les quals parlarem aquí mateix—. I no cal dir que aquesta companyia té ben poc de comú amb allò que hem assenyalat en començar aquest article.

I Copeau ha fet el que ha fet allà on hi ha una escola clàssica que amb tot i el seu anquilosament és alguna cosa de molt bo encara. Nosaltres, que no podem pretendre, amb el nostre teatre neulit i precari, de tenir una gran escola com aquella, almenys si que podríem aspirar a dignificar la nostra escena amb una tasca com la de Copeau.

Una consciència com la seva treballant a casa nostra—amb els ajuts necessaris, que Copeau mateix ha tingut—, podria fer molt de bo.

JOAN CORTES

La misèria, gairebé crònica, que pateix el teatre, aquest any augmentada pel neguit produït per la incertesa del moment, s'ha aguditzat d'una manera alarmant. Rutllan tan pocs teatres, que es poden comptar amb els dits. I encara, molts d'aquests es dediquen al rerefalt teatral, menjar exclusiu d'estiu i dels moments en què cal capejar el temporal.

Fins a les companyies solvents que es dediquen a les tournées, els han arribat els esquitxos de la crisi. Els altres anys, per a moltes, especialment les de Roma, de l'Espanyol i de Novetats, la tournée d'estiu es convertia en una fontada que durava tres mesos. Enguany, amb prou feines si es defensen les mongetes. La de Novetats, no fa tournée. Una fracció de la companyia es defensa de la manera que pot a Sant Hilari.

Es evident que no es culpa de les obres, car llur nivell mitjà, si fa no fa, és el mateix.

A Barcelona treballen molt pocs teatres. I triant d'entre aquests, heus ací amb el que ens trobem. Que al teatre Barcelona hi ha una companyia valenciana, de l'actor Vicents Broseta; ja coneguda al Paral·lel, on feu, fa dues temporades, una campanya brillant, també d'estiu.

El teatre regional valencià en general—ens referim especialment al que cultiva amb més assiduitat aquesta companyia—, és essencialment de barrila. Sainets de traç gruixut, amb broma grassa, amb xistosos recargolats, amb situacions de vegades agafades per la punta dels cabells de l'exageració; tirant sempre a provocar les rialles del públic. En aquest sentit, i majorment si es tracta de passar bé l'estona, a l'estiu resulta apreciable.

Al Barcelona, teatre que durant les temporades anteriors acostumava a estatjar el bo i millor de les companyies castellanes de vers, la presentació d'aquesta companyia, desconeguda al centre, ha constituït una novetat i fins a cert punt, un èxit.

El Pare vostè la burra, amic! ha estat l'atracció més important de la temporada. Aquesta obra fou justament el plat fort de l'èxit que va obtenir anteriorment al Paral·lel. A aquesta n'han succeït d'altres, totes les quals, però, vénen a ésser, comptat i rematat, el mateix que aquella. Això és, un pretext per a fer riure sigui com sigui.

A constatar, però, el fet que una companyia especialitzada en la representació d'un teatre de segon ordre hagi conquistat un teatre del centre i de categoria, gairebé amb tots els honors; el qual fet palesa, si més no, l'existència de la crisi. Perquè és evident que, en altres circumstàncies, hauria recalat al Paral·lel, tal com feu abans.

Teniu també que a Novetats, feu fins ara del teatre català estricta, s'ha instal·lat una

companyia de sarsuela castellana que es dedica a ressuscitar el repertori vell de la sarsuela castellana, això és, el repertori bo.

En el temps que fa que actua, ha representat la major part d'aquest repertori. I és gràcies a aquesta companyia, no pas composta de primeríssimes figures ni de divos, que hem tingut l'ocasió i el gust de veure reposades, força dignament per cert, una sèrie de sarsueles de qualitat. Heus ací El Pobre Valbuena, La Alegria de la Huerta, La Revoltosa, El Barquillero, La Corte de Faraón, La Viejeita, La Verbena, La Manta Zamorana i d'altres que no recordem, les quals ens han fet la il·lusió que retornàvem a aquells temps en què cada sarsuela de les ciutats constituïa una explosió d'entusiasme entre el públic.

Una resurrecció que també és deguda a la crisi i que és igualment una prova de l'existència d'aquesta. Tantes i tantes vegades com hem demanat la reposició d'aquest repertori clàssic, però emmarcat en un pla general i amb la finalitat concreta d'aquilar valors en el gènere, el devem aquesta vegada a l'acoblament circumstancial d'una companyia que no ha volgut córrer l'atzar incert d'una tournée per fora.

Al Còmic, on sembla que la malura de les pseudo-revistas es troba com el peix a l'aigua, hi ha una companyia composta de vedettes madrilenyes fins a cert punt autèntiques i capitanejada per Bretaña, aquell actor que va venir per primera vegada amb la Cèlia Gámez. Un bon actor, però que sempre és el mateix i que, per tant, fa l'efecte d'un actor repetit. Hi representen Colibri, coneguda ja per haver-la estrenada fa dues temporades la companyia lírica Saus de Caballé, i reposat Por si las moscas!, també coneguda. Aquesta companyia és com l'altra i l'altra de les companyies madrilenyes especialitzades que ens han visitat.

Tenen, però, l'avantatge que al Teatre Còmic la poca o molta gent que hi va, ho fa d'esma. Ha pres el costum d'anar-hi de tant en tant perquè sap que hi veurà vetette i chicas del conjunto. Campanya, també, exclusivament d'estiu.

I al Teatre Nou, la companyia Saus de Caballé, vegeta de nou i disposada, segons diuen, a reprendre l'activitat d'abans. Representen també repertori conegut. I sembla que es preparen assajant obres per a estrenar i anar-se'n cap al Nord.

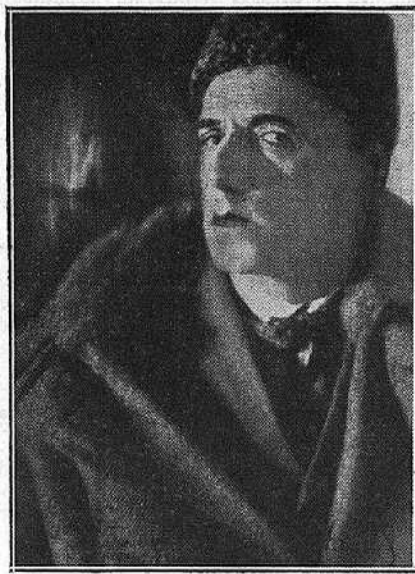
Poca cosa queda més. D'aquí poc, car el temps passa volant, ens trobarem abocats a la temporada de tador. Davant d'aquesta, si les circumstàncies que travessam no fan un tomb, planarà un interrogant anguniós.

JAUME PASSARELL

"MIRADOR" TEATRAL

El cas de Meyerhold

Meyerhold, el cèlebre director del Teatre Artístic de Moscou, ha tancat per dos mesos les portes del seu establiment, però aquest període de vacances no vol pas dir de tranquil·litat. Meyerhold està neguitós. Tota la crítica soviètica es dedica a una forta campanya contra la darrera obra de la temporada, Una llista de beneficis, del jove autor

Meyerhold

Olesa. L'heroïna de l'obra, una noia que es diu Gontxarova, se'n va a París per tal de conèixer millor el món maleït del capitalisme.

«Besties! Obra hipòcrita i contrarevolucionària!», han dit els crítics oficials, i han exigit que l'obra fos retirada i que el director del teatre hagués de donar explicacions. «El Club dels Escriptors és l'únic competent en la qüestió», ha ategat Meyerhold. I per això en el local de l'esmentat Club, davant de cinc cents escriptors, els actors de la companyia de Meyerhold representaren les escenes incriminades. Acabat l'espectacle, un silenci glacial. Ningú no aplaudí. En mig d'aquest silenci, K. Rader, el principal acusador, s'alçà per dir:

«La concepció d'aquesta obra és execrable i estúpida. És una prova d'excessiva audàcia voler ressuscitar l'escepticisme de la intel·ligència i mostrar als proletaris escenes desmoralitzadores de la vida de París, susceptibles de remoure la seva fe. Aquesta obra ha d'ésser esborrada immediatament del repertori revolucionari i els responsables d'aquest escàndol mereixen un càstig sever. Meyerhold provà de defensar-se invocant la llibertat artística, però la seva defensa fou ofegada per l'escàndol i les increpacions.

Sobre Ferenc Molnár

Un amable comunicant hongarès—Olivier Brachfeld, si no hem interpretat malament la seva firma—ens adreça algunes observacions sobre Molnár, a propòsit de l'article aparegut aquí mateix del nostre col·laborador Enric Laporta. Heus-encí l'essencial, ja que els elogis a MIRADOR, per bé que agraint-los molt, preferim guardar-nos-els.

«Veig que a Catalunya—diu—hom està mal fixat sobre la importància de Ferenc Molnár. En el teatre hongarès figura classificat com a «teatre d'exportació», amb alguns altres autors—en diem «autors» per subratllar la diferència entre «autor» i «artista», entre negociant i escriptor—semblants que no han assolit la popularitat d'ell a l'estranger. Però essent dels nostres, si té èxit a l'estranger, sempre és un èxit hongarès de què felicitar-nos. Preguem, però, als homes de lletres catalans de no identificar Molnár amb el teatre hongarès. Això seria el mateix error que cometen els castellans, als quals un hàbil traductor hongarès només ha fet conèixer allò que ha regut adaptat al temperament ibèric, i ara creuen que la nostra literatura és merament humorística i que no hi ha altre autor hongarès que Ferenc Herczeg, autor dels Gyurkovics. (I encara, a Hongria, Herczeg no és pas en primer lloc l'autor dels Gyurkovics, sinó d'altres novel·les i peces de teatre infinitament superiors.)

«A Hongria no hi ha cap crític ni cap home de gust que gosi comparar un Molnár (o un Herczeg) als nostres escriptors verament importants: Babits, Kosztolányi i d'altres. (Amb un amic català preparo una traducció espanyola d'El fill de Virgili Tímár, de Babits.)

«El senyor Laporta té la gentilesa de proposar la incorporació de Molnár a la literatura catalana. Li agraeixo la idea, però siguin permès de remarcar modestament que hi ha d'altres autors sens dubte superiors a Molnár, i que adhuc tractant-se de Molnár, cal escollir almenys el que restarà de la seva obra: una encisadora novel·leta, Els brívalls del carrer Pál, o bé, si es vol teatre, El Diable, obra que és a la base dels seus èxits i que l'inoblidable Zaccani era el primer de passejar a través d'Europa. Traduíu Molnár, però traduíu també el que nosaltres jutgem millor.»

NOVETATS PER AL BANY I LA PLATJA

CAUXÚ CATALÀ

CORTS CATALANES 615

Sucursals: Ronda de Sant Pere, núm. 12, i Passeig de Gràcia, núm. 127

Rosa Balcells

En el nostre món musical, el nom de Rosa Balcells no és pas desconegut.

Rosa Balcells és jove, gairebé un infant, i ja les seves dots musicals han tingut ocasió d'interessar profundament tots aquells que la coneixen.

Conrea un instrument delicat, difícil: l'arpa.

Dels recursos de la seva expressió en treu un profit sorprenent. La sensibilitat latent de l'arpa i la sensibilitat activa de

Rosa Balcells

Rosa Balcells convergeixen en una rara identificació que no pot passar desapercebuda.

La jove artista continua una competent tradició musical que s'afinca en el moll de la seva família.

Pau Casals, que la segueix amb interès de mestre dels seus primers passos, n'ha fet auguris que troben, en el transcurs de la formació de la prometedora artista, una plena confirmació.

La digitació desllastada i l'ànima fonamentalment lírica de Rosa Balcells han trobat en el lirisme de les cordes de l'arpa l'element més afí de la seva expressió. Són dos accents que es completen.

Nosaltres recordem d'aquesta jove artista un recital revelador.

Acabava d'arribar de París, on havia aprovat un curs a l'Ecole Normale de Musique. D'aquest curs en regressava amb la Llicència d'Execució i la felicitació calorosa de tot el tribunal.

—Però aquesta noia és un cas de dotació!—férem nosaltres, admirats.

No descobrim res. Per un cas de dotació la tenien els que seguien de prop els seus avenços i com un cas de dotació es revela aquell any als exàmens de l'Ecole Normale de Musique.

Rosa Balcells donà, l'estiu passat, una sèrie de concerts per diverses Associacions de tot Catalunya. Aquests concerts hagueren d'ésser interromputs per tal com el començament del nou curs la cridava a París. Sota el guiatge de l'excel·lent professora Madame Micheline Kahn, la nostra jove arpista ha fet un curs brillant, el darrer de la seva carrera musical.

Volem consignar que aquests estudis a l'Ecole Normale de Musique els ha fet en qualitat de becària de la Fundació Maria Patxot i Rabell.

Ara, Rosa Balcells ja està en disposició oficial de fer conèixer el seu art. Acaba de passar la darrera prova davant d'un tribunal format pels mestres Pierre Jammes, Rangel i Mangeot. Li ha estat atorgada la Llicència de Concerts. Ja pot planear itineraris de recitals emparant-se en l'entusiasme de la seva edat i en la distinció de les seves execucions.

Totes les admiratives al·lusions a la seva «souplesse», a la seva sorprenent musicalitat, es faran fermes ara que començarà el veritable contacte amb els públics.

Rosa Balcells empenirà la propera temporada una «tournee» de concerts per Catalunya i per la resta de la Península.

Saludem la seva aparició.

R. X.

AIGUA DE ROCALLAURA

A DEU MÉS RICA DEL MÓN

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasi úrica (mal de pedra), Bronquitis parenquimatoses, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn en ampolles de litre i mig i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals
FORTUNY, S. A.
Carrer Hospital, 32 | Salmeron, 133

TRAJOS PER A BANY
BARNUÇOS
CAMISES - PAIAMES
SUETERS
CINTURONS - ELASTICS
MOCADORS
MITJONS - MITGES
PREUS BARATISSIMS
F. VEHILS VIDAL
32-Avinguda Portal de l'Angel-34
7, Plaça Universitat, 7

URODONAL

neteja la sang intoxicada per l'àcid úric

L'URODONAL és un bon preparat d'acció eficaç i el recomano amb freqüència.

DR. A. M. SUBER
Catedratic de Fisiologia de la Facultat de Medicina de Barcelona

GRÀFIC INDICADOR DELS LLOCS A ONT ES LOCALITZA EL REUMA

ESPECIALITAT EN LA MIDA

FITÓ

Jaume I, 11
Tel. 11655

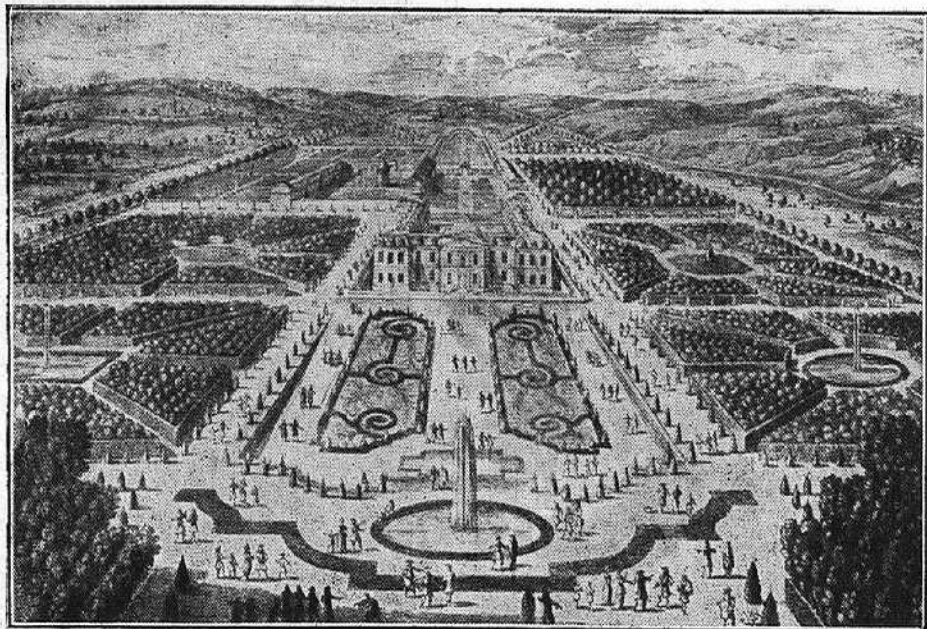
LES LLETRES I LES ARTS

LITERATURA I PAISATGE

Poesia de jardins

Aconsellaria Racine per a llegir sota una llum aplomada i precisa, caient perpendicular damunt de la mar nostra. I aquesta vegada, i un cop sabuda la tragèdia de Fedra o d'Atalia, aturarem lentament la mà que fa girar les pàgines, allà on els versos de la jovesa hi són impresos. I finalment, per una secreta complaença, posarem silenci atents damunt de la *Promenade au Port-Royal des Champs*. Es curiós que pròxims

determinat. Hom sap que als períodes clàssics i neoclàssics s'estimen paisatges plens de serenitat; la ficció del *Segle d'Or*, on pastors i pastoretos toquen, idíllicament, el flabiol i el tamborí és un producte d'aquests períodes. Ficció absoluta, car no hi ha cap poeta que pensi deixar, seriosament, la seva ciutat complicada i tumultuosa, per a cercar una serenitat i una tranquil·litat, que, segurament, ell sap problemàtica.

El jardí i el castell de Louvois (segle XVII)

a la guillotina horitzontal i exacta de la mar, trobem plena de gràcia la poesia geomètrica de Racine. Ben mirat, però, la lògica no està pas massa lluny d'aquest fenomen; i la precisió feta de netedat i de línia pura ens correnen alhora vivament.

A les èpoques de mesura i d'ordre (tots els períodes clàssics i neoclàssics) una voluntat de perfecció envaeix la humanitat. Hom sotmet a regles les danses i les tragèdies, les cerimònies i els jardins. Boileau, preceptista, Scarlatti, compositor, Menges, pintor i Lenôtre, jardiner, es corresponen exactament. Hom podria escriure una història de l'art fent una història del vestit o del pentinat.

Quan Racine construeix aquelles dècimes exactes que semblen de matèria noble i polimentada, sentim pròxima la geometria dels jardins de Compiègne o de Chantilly. Quan Lamartine escriu *Le lac*, ens envolta de tenebra imprecisa; de negres avets i de roques salvatges. Hi ha una resplendor de dia i una confusió de nit, contraposades. El «voici des détails exacts» stendhalhià no serà mai un signe romàntic; Stendhal no ho era. Per això, ell ho va veure molt clar, era un home fora de la seva època.

El paisatge poètic és una fita molt clara per a precisar l'actitud literària d'un període

Per això el que fa preferentment és inventar-se un paisatge; un paisatge que, ara, no pot ésser altra cosa que un producte d'intel·ligència i de mesura: un jardí. Aquest jardí tindrà línies estirades i boxos afaitats; tot estarà sotmès a una línia primera de geometria i d'ordre. Inclourà, curiosament estendarditzades, totes aquelles coses que han de ploure a un temperament enyoradís de les coses rústegues (però, no pas massa.)

Es evident, però, que a mesura que el segle XVIII va esclatant, el gust per la natura lliure es va imposant. Això és, ni més ni menys, que el Romanticisme arriba. Tot allò que constituïa el gust antic és refusat violentament. Als jardins italians s'oposen els parcs anglesos; als estanys silenciosos, revolts eixelabrats; a les plantes retallades, salzes desmaiats i arbres despenats. Neix un gust per la muntanya. És curiós que abans no apareix cap testimoni gràtic a l'alpinisme. Castro cita aquella frase de Lope de Vega, on parla de Toledo «ceñido de un alto aunque agradable monte». Abans la muntanya és quelcom salvatge i perillós. Ara és un símbol de força i de rebellió. Azorín assenyalava el gust pre-romàntic de Jovellanos per la sierra castellana. Daniel Monnet (*Le sentiment de la Nature en France de J.-J. Rousseau à Bernardin de Saint-Pierre*) precisa totes les etapes d'aquesta evolució.

El pas del jardí a la natura lliure (muntanya, bosc, cascada) pot donar-nos la línia evolutiva que va del neoclàssicisme al romanticisme. No podria, però, incloure's en aquesta duplicitat — ordre i desordre — la visió total de la natura en les obres literàries i artístiques. Paral·lelament al descobriment de la muntanya (de la seva qualitat estètica), van descobrint-se, d'una banda, noves estacions amb sentit poètic. La primavera i l'estiu, cotitzades fins aleshores, deixen pas, en el període romàntic, a l'autumne i l'hivern. Eugeni d'Ors assenyalava el nostre temps com a descobridor de la bellesa dels paisatges de neu. Il·lustrariem aquest fet, que té segurament la seva naixença en els esports d'esquí, amb unes teles recents de Pere Pruna.

Anotem també — per a comentar més endavant — la desaparició dels arbres com a element inexcusable del paisatge literari, i la iniciació del culte a la terra nua que ha fet triomfar, sobretot, la generació castellana de 1898.

GUILLERM DIAZ PLAJA

Carta de París

Després d'una passejada d'un parell de mesos per terres europees, he tornat a temps de votar l'Estatut. Però, no us esvereu; que la meua intenció no és pas descriure paisatges més o menys coneguts o les «emocions» d'un vol París-Berlín.

He tornat de fora en una època de l'any en què la vida artística reposa i, en canvi, la vida social està en plena efervescència. I com que aquesta pàgina està reservada per la vida que reposa, el més lògic seria, també, descansar. I aquest era el meu propòsit si no hagués intervingut el carter, el qual ha tingut la bona pensada d'entregar-me una carta d'un dels meus amics de París que més bé coneix l'estat actual de l'art que es fa i es desfà en aquella capital.

En aquesta lletra hi ha una mena de biografies esquemàtiques dels principals artistes catalans que actualment es troben a París, i em sembla d'interès reproduir-ne alguns fragments.

Amb permís del lector, doncs, i sense comptar amb el del meu amic, començo a copiar:

«Marian Andreu: Exposa correntment al Saló des Tuileries i Tardor. Celebra exposicions individuals amb èxit de venda. Ben relacionat, sobretot en el milieu sud-americà. Protegit de l'Eugenio d'Ors i la senyoreta Acevedo. Persona influent en l'Amèrica llatina. Artista habilitatíssim, però no ha sabut o no ha pogut imposar el seu art en el moviment parisienc.»

«Josep Biosca (natural de Lleida): Poc conegut o gens a Barcelona. Deixeble de Borrell i Nicolau. De jove va marxar cap a França, on feu l'aprenentatge al taller de Gustave Violette, després a can Manolo i per últim amb En Maillol. Al cap d'un temps es separa del guiatge de Maillol i es planta pel seu compte. Treballa un temps per En Gargallo i després pel ceramista Llorens Artigas. Exposar per primera vegada als Independents; després torna a Ceret amb En Manolo i torna a París, on comença a treure el nas. Bon xicot, un pagès filòsof, en el bon sentit de la paraula. Excel·lent cuiner. La seva escultura és graciosa i influenciada per Maillol.»

Té raó el meu comunicant en anotar que l'obra de l'escultor Josep Biosca és gairebé desconeguda a Barcelona. En la passada exposició dels artistes catalans a la Galeria Billiet, organitzada per la Casa de Catalunya de París, vaig veure, per primera vegada, escultures de Biosca, les quals — com diu molt bé el meu amic — són gracioses i amb certes influències de Maillol. Així i tot, és un artista força interessant.

«Josep Clarà: Ja el coneixeu prou a Barcelona. Artista ben relacionat, però a l'ècart del moviment.»

«Duran-Camps: Fa tronar i ploure parlant; pintant és comprimeix una mica i fa molt soroll i poques nous.»

«Pere Daura: De jove començà amb dibuixos molt espirituals i acabà amb pintura plena pasta. Virtuós però poc consistent.»

«Gargallo: Les seves obres són molt apreciades en el mercat. Clientela assegurada.»

«J. M. Gol: Ara com ara, la seva pintura té molt poc interès. Els vidres — la propaganda a l'americana — ja ho coneixeu.»

«J. González: Vingut a París amb En Picasso. És del temps de la «Jamaica». Bon xicot i ros. Ultimament ha fet unes escultures en guix i metall seguint les troballes de Gargallo. Bé d'ofici, però mancat de personalitat.»

«J. Torres-Garcia: Inquietud, molta inquietud, massa inquietud.»

«Joan Junyer: Un jove que promet molt. Ambició i té motius per ésser-ho.»

«Ernest Maragall: Cada dia s'afina més.»

«Miquel Massot: El braç dret i esquerre de Josep Maria Sert.»

«Joan Miró: El nostre internacional. Deu la glòria als sobrealistes, encara que aquests companys estiguessen a punt de penjar-lo en el seu taller de la rue Tourlaque.»

«Josep Momjou: Bo; no cal insistir perquè ja el coneixeu.»

«Pau Planes: President de la Casa de Catalunya.»

«Joan Rebull: Un as de debò.»

«Josep de Togores: Un altre valor important, que ens honora, però desigual en certes èpoques.»

«Pere Pruna i En Creixams valen més

JOAN JUNYER. — Pintura

or del que pesen, si bé, ai las!, són més vius que savis.»

«Màrius Vives: Home pintoresc i escultor discret.»

«Pere Ysern i Alié: La seva millor condició és la d'ésser amic de Xavier Nogué.»

«Josep Llorens Artigas: Relacionat amb el bo i millor de París. Té fama de viu, però encara ho és més. És considerat com un dels millors ceramistes actuals.»

«Pere Ynglada: Exquisit dibuixant. No es deixa escapar cap *première*. Bona clientela a Londres.»

«Josep Maria Sert: El pintor més conegut en el gran món, cèlebre entre tots els milionaris que saben llegir i escriure, que no són molts, però són els bons. Pintura de gran envergadura; més bona del que opinen els puristes, però no tant com suposen els seus aristocràtics admiradors.»

I aquí acaben les biografies en la carta del meu amic. Si us han agradat, digueu-m'ho, que el felicitaré de part vostra.

MÀRIUS GÍFREDA

DISCOS

La música mecànica i els músics

La música està en perill, exclamen els músics d'ençà que, gràcies als mitjans mecànics, els empresaris d'espectacles han substituït els executants en el *fossa* de l'orquestra. De fet, la música s'hauria pogut acompanyar perfectament d'aquesta intervenció del maquinisme si els homes haguessin estat raonables. L'artesà no es pensava pas que l'harmonió treball de les seves mans seria suplantat un dia per l'enginyós moviment del cer, no es pensa pas d'altra banda encara que el somni de l'enginyer és de reproduir mecànicament tot el que les mans han pogut crear.

Fent això, aquest màgic destructor l'esforç humà meravellós i arribarà a establir-lo. Actualment és un fet la lluita de l'home amb la màquina. El desenrotllament considerable del film sonor i del disc (films i discos realitzats gràcies als músics), redueix al silenci aquests darrers. Només quan el mal és fet pensen agrupar-se i organitzar manifestacions artístiques susceptibles d'atreure l'atenció dels poders públics.

Estudiades seriosament totes les coses, no sembla que la música mecànica pugui mai reemplaçar la música directa. Primerament per una raó major: la reproducció amplificada d'una obra no està prou al punt perquè els valors sonors siguin justos, és a dir, purs. La nostra orella complaent accepta, davant d'aquest miracle que és l'audició mecànica d'una obra, una pila d'imperficcions. El mateix que l'ull no pot percebre tots els detalls d'un paisatge, perquè només capta que un sol punt, el mateix igualment el nostre esperit és captat pel punt principal del fragment de música, el tema, la melodia. Mecànicament, l'harmonització forma una mena de tot sonor, els cims del qual resten clars, i les bases del qual es confonen; per convèncer-se'n, bastaria d'enregistrar unes gammes d'instruments i estudiar-ne les vibracions, només aleshores hom s'adonaria que aquesta admirable invenció transforma i sobretot deforma les sonoritats extremes. Seguint, per exemple, sobre una partitura d'orquestra la reproducció d'una obra simfònica; no és pas rar de constatar que la més impecable execució no es reproduïx sinó a la manera d'un paisatge en una aigua límpida, resten uns *flous*, uns efectes, esborrats, perceptibles solament per una orella advertida, però neutres des del punt de vista tonalitat. El rendiment sonor de l'aparell mecànic és desigual, l'arrodoniment dels sons no existeix sinó a l'audició directa, i adhuc en unes condicions acústiques particulars, la inèrcia primera, els nombrosos contactes parcials de la matèria redueixen a més a més aquest arrodoniment, aquesta puresa del so, el disminueixen. Aquesta imperfecció inevitable ens ha de forçar a posar el film sonor i el disc en el veritable pla que els pertoca.

L'oient posseeix, amb la música mecànica, uns documents precisos, comparables com efectes a les impressions policòsmes reproduït quadros. Podrà fer així la seva educació primera, gràcies al maquinisme, però no experimentarà el sentiment de la beutat real, de la puresa sonora, sinó en el moment de l'audició directa. Sense l'artista músic el film sonor i el disc restarien muts, és just que l'artista no sigui relegat al rang dels trastos vells, i que una barreja equitativa de música directa sigui imposada en tots els establiments públics i també en les estacions de radiofonia. El disc és en realitat una partitura vivent, destinada a encisar els nostres llures, la seva difusió en les sales de concerts o a ple aire sobrepassa les seves possibilitats.

Els músics aviat pendran l'ofensiva, i serà curiós de veure com serà resolt aquest conflicte de la màquina i l'home.

PIERRE BLO

GRANS NOVETATS EN CORBATES INARRUGABLES

Jaume I, 11

Telèf. 11655

BARCELONA

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

Gran èxit del llibre d'actualitat

CATALUNYA
I LA REVOLUCIÓ

PER
JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

I LA REVOLUCIÓ

PER

JAUME AGUADER

Preu: 4 pessetes

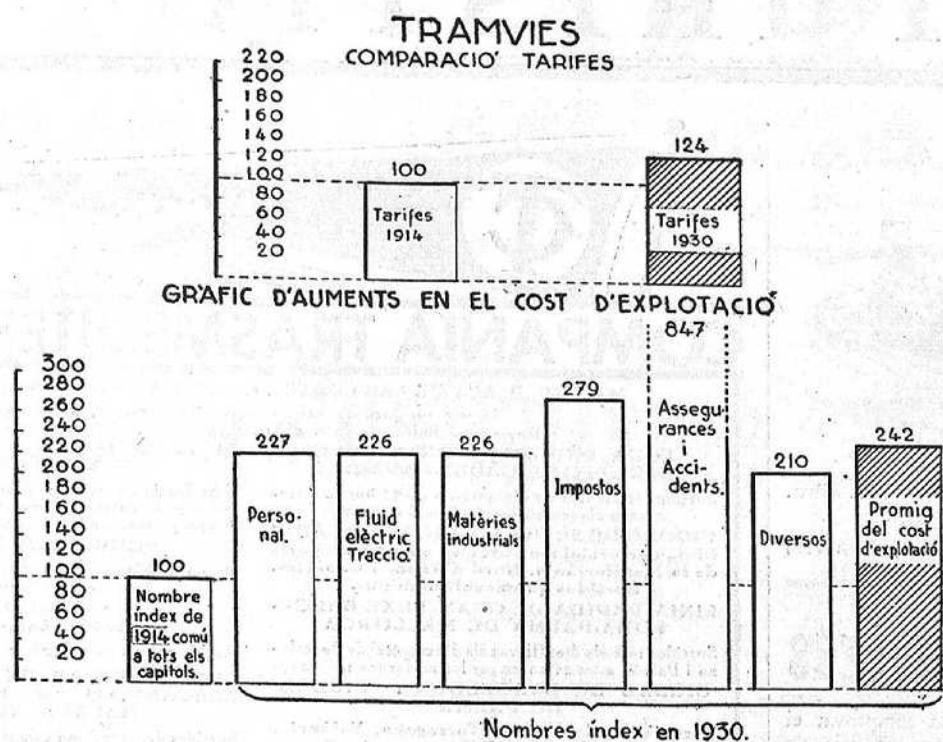
Llibreria Catalònia

17, Plaça de Catalunya, 17

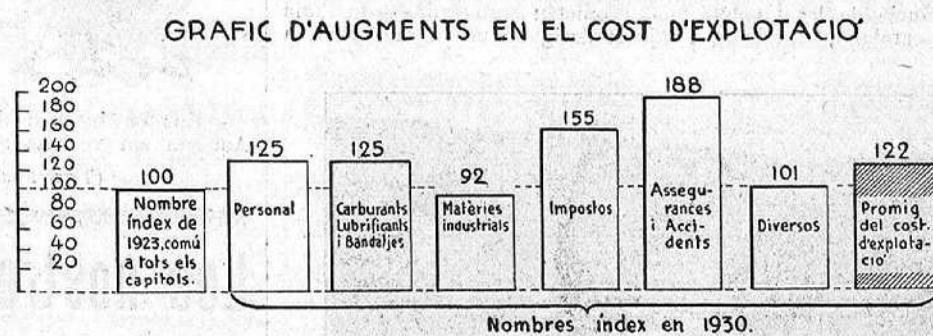
GRAN ÈXIT DEL LLIBRE D'ACTUALITAT

CATALUNYA

LES TARIFES DELS SERVEIS PÚBLICS DE TRANSPORT "EN COMÚ" A BARCELONA

MENTRE EL COST D'EXPLOTACIÓ DE 1930, COMPARAT AMB EL DE 1914, HA SOFERT UNA PUJA DEL 142%, LES TARIFES NOMÉS HAN SOFERT UN AUGMENT DEL 24%.

MENTRES EL COST D'EXPLOTACIÓ DE 1930, COMPARAT AMB EL DE 1923, HA SOFERT UNA PUJA D'UN 22%. LES TARIFES HAN SOFERT UNA BAIXA DEL 6%.

AQUESTS EREN ELS COSTOS D'EXPLOTACIÓ ABANS DE LES MILLORES CONCEDIDES DARRERAMENT AL PERSONAL. ESTABLERTES JA AQUESTES, EL CAPÍTOL DE PERSONAL S'HA ELEVAT A 299 A TRAMVIES I A 170 A AUTOBUSOS.

TRAMVIES DE BARCELONA, S. A. COMPANYIA GENERAL D'AUTOBUSOS DE BARCELONA, S. A.

«TRAMVIES DE BARCELONA, S. A.», «COMPANYIA GENERAL DE TRAMVIES», «TRAMVIES DE BARCELONA A SANT ANDREU I EXTENSIONS, S. A.» i «COMPANYIA GENERAL D'AUTOMNIBUS DE BARCELONA, S. A.», tenen l'honor d'informar el públic que en concedir augments de sou i altres millores a llur personal, com a conseqüència de reunions celebrades sota la presidència del ciutadà alcalde de Barcelona, feren present, com a qüestió prèvia, que no podrien complimentar els acords que es prenen, mantenint les tarifes que actualment regeixen en els mitjans de transport que exploten, i com sigui que des de 1 de juliol passat les Companyies esmentades han implantat els augments i millores convinguts amb el personal, es troben ja en la necessitat de procedir dintre els límits fixats per les respectives concessions, a les modificacions de llurs tarifes que es detallen a continuació i que començaran a implantar-se successivament, en les línies d'aquestes Companyies, conforme s'avisarà en cartells fixats en els cotxes.

Barcelona, agost de 1931

TRAMVIES NOVES TARIFES

Els bitllets actuals de 10, 15 i 20 cèntims sofriran un recàrrec del 20 per 100, és a dir, que valdran 12, 18 i 24 cèntims, respectivament. Amb la finalitat de poder fer efectives aquestes quantitats, s'expediran uns carnets de tiquets, de 6 cèntims el tiquet (carnet de 20 tiquets, 1'20 pessetes). Contra lliurament del nombre de tiquets necessari, el cobrador facilitarà al passatger el bitllet del preu respectiu, o sigui en aquesta forma: 2 tiquets es canviaran per un bitllet de 12 cèntims; 3 tiquets per un de 18; 4 tiquets per un de 24.

Els esmentats bitllets de 12, 18 i 24 cèntims podran solament ésser canviats per tiquets. Els passatgers que no posseeixin tiquets per adquirir-los, pagaran en efectiu, i els cobradors els lliuraran uns altres bitllets que tindran un augment de 5 cèntims sobre els preus actuals, és a dir, que el bitllet actual de 10 cèntims valdrà, pagant en efectiu, 15 cèntims; el de 15 cèntims actual en valdrà 20; i el de 20 cèntims actual en valdrà 25.

Els bitllets actuals de 25 cèntims i superiors valdran únicament 5 cèntims més de llur preu actual i seran percebuts pels cobradors solament en efectiu, és a dir, que per ells no s'admet el canvi per tiquets.

Tots els cobradors de tramvies tindran carnets de tiquets per tal de facilitar-los al públic. (Carnet de 20 tiquets, 1'20 pessetes.)

S'anunciarà en els cotxes de cada línia, respectivament, la data d'implantació en ella de les modificacions a dalt ressenyades

AUTOBUSOS NOVES TARIFES

Línia "A"

	Cts.
Avinguda del 14 d'Abril-Casanova	15
Aribau-Provença	15
Plaça de la Universitat	15
Plaça de Catalunya	15
Via Laietana-Més Alt de St. Pere	15
Aribau-Provença	20
Aribau-Aragó	20
Plaça de la Universitat	20
Plaça de Catalunya	20
Avinguda del 14 d'Abril-Casanova	25

Línia "B"

	Cts.
Sans	10
Plaça d'Espanya	10
Sans	15
Plaça d'Espanya	15
Corts-Urgell	15
Plaça de la Universitat	15
Plaça de Catalunya	15
Arc de Triomf	15
Corts-Urgell	15
Plaça de Catalunya	20
Corts-Urgell	20
Plaça de la Universitat	25
Sans	30

Línia "C"

	Cts.
Drassanes	10
Marquès del Duero-Comte del Asalto	15
Mercat de Sant Antoni	15
Mercat de Sant Antoni	25
Marquès del Duero-Comte del Asalto	30
Drassanes	35
Mercat de Sant Antoni	30
Plaça de Catalunya	20
Plaça de Catalunya	35
Arc de Triomf	15
Arc de Triomf	20
Arc de Triomf	20
Arc de Triomf	35

Línia "D"

	Cts.
Rambla de Prat	15
Passeig de Gràcia-Aragó	15
Plaça de l'Angel	15
Plaça de Catalunya	15
Passeig de Gràcia-Provença	15
Passeig de Gràcia-Aragó	20
Passeig de Gràcia-Provença	20
Rambla de Prat	20
Plaça de Catalunya	20
Rambla de Prat	25

Línia "E"

	Cts.
Travessera-Vallespir	10
Travessera-Vallespir	15
Provença-Entença	15
Urgell-Provença	15
Urgell-Corts	15
Plaça de la Universitat	15
Travessera-Vallespir	20
Urgell-Corts	20
Urgell-Provença	20
Travessera-Vallespir	25
Provença-Entença	25
Urgell-Provença	25
Travessera-Vallespir	30
Provença-Entença	30
Travessera-Vallespir	35

COMPARACIÓ DE LES TARIFES DELS TRANSPORTS "EN COMÚ" DE LES PRINCIPALS CAPITALS EUROPEES AMB LES DE BARCELONA

TRAMVIES Bitllet mínim

	1ª Classe	0'90 Frs. Ptes. 0'41	0'60
PARIS			
LONDRES		1 Ponic	0'24
BERLIN		25 Pfn.	0'70
ROMA		0'40 Lires	0'25
BARCELONA			0'10

Distància que es pot recórrer per 0'10 Ptes., o la seva equivalència, a:

PARIS	609 ms en 1ª Classe
LONDRES	806
BERLIN	769
ROMA	1600
BARCELONA	1934

AUTOBUSOS Bitllet mínim

	1ª Classe	0'90 Frs. Ptes. 0'41	0'60
PARIS			
LONDRES		1 Ponic	0'24
BERLIN		25 Pfn.	0'70
ROMA		0'70 Lires	0'43
BARCELONA			0'10

Distància que es pot recórrer per 0'10 Ptes., o la seva equivalència, a:

PARIS	562 ms en 1ª Classe
LONDRES	855
BERLIN	705
ROMA	1675
BARCELONA	1988

BARCELONA ES LA CIUTAT QUE POSSEEIX LES TARIFES MÉS ECONÒMIQUES DE TOTES LES CAPITALS EUROPEES. A LES DITES CAPITALS TOTS ELS SERVEIS ACABEN ENTRE 10 I 11 DE LA NIT. A BARCELONA LA MAJOR PART DE LES LÍNIES TRAMVIA-RIES ELS PERLLONGUEN FINS PROP DE LES 2 DE LA MATINADA I EN ALGUNES LÍNIES EL SERVEI ES PERMANENT.

MIRADOR TURÍSTIC

LA COSTA BRAVA

La Costa Brava ha esdevingut un dels principals objectius turístics de Catalunya, i de veritat que s'ho val. Geogràficament, podem dir que comença a Blanes i acaba al Port de la Selva; comprèn, doncs, tota la costa de la província de Girona.

Deixant de banda la importància de les capitals d'aquest tros de costa catalana, el

S'Agaró. S'Agaró és la primera prova sèria d'una urbanització turística a la Costa Brava. Els diners d'un entusiasta i el bon gust d'un arquitecte gironí ha fet néixer damunt d'unes roques, una ciutat jardí admirable. El primer cop que aneu al petit poblet us prometeu construir-vos-hi una casa, i aquest desig se us fa més ferm a

Una cala de Bagur

que més n'estimem són els seus petits poblets i les seves ermites penjades a dalt d'una roca costera. Des d'aquests miradors, taltment sembla que sentiu gloriar millor la nostra terra i us en enamoreu més profundament.

El primer que es troba venint de Barcelona, és Santa Cristina. Potser que sigui el més petit de tots ells; guanya, però, als altres per la frondositat de la seva costa i la devoció popular de la seva santa. Seguint per la carretera de Lloret a Tossa, a cada revolta trobeu un mirador més alt, i quan de nit arribeu a la petita vila, una calma que contrasta amb la grandiositat del camí us arreplega i brinda la beutat d'una serenitat tèbia que, junt amb el retall de les torratxes de la «Ciutat vella» en l'ombra, us fa somiar contes i rondalles de gestes meravelloses. Tossa és el millor poble d'aquest tram primer de costa. La «Ciutat vella», curulla de flors i herba fresca, amb les cases petites pintades de blanc i blau, el platejat de la pedra envellida i uns mariners barbuts xuclant la pipa taltment com si fossin trets d'una comèdia, us enamora i badeu asseguts hores i hores a la porta de l'hostal de Ca la Maria Angela veient com desfila la vida tranquil·la d'aquell poble mariner. Crec jo que Tossa és el poble on els forasters passen més hores asseguts veient qui passa.

Si sou a Sant Feliu, no deixeu d'anar a

mida que l'ancu coneixent. Quasi diria que S'Agaró és el punt de la Costa Brava que té el mar més blau i el cel més net.

Deixeu S'Agaró per anar a Sant Jordi, Palamós, la Fosca (el Jeroglífic), i si tireu més amunt, aneu alerta, que comenceu el millor tros de la costa. Hores senceres m'estaria abocat al far de Sant Sebastià, en el mirador de la seva ermita, fins que tinguéssiu els ulls cansats de tant mar i tant cel, amb aquell petit bot, que passa per sota, pescant peixos amb fitora. Al costat de Sant Sebastià, Calella, i més enllà, Bagur, els dos pobles més blancs i petits de la Costa Brava. En aquest tros tot són cales, puntes i roques foradades. Una excursió amb canot per Aiguà Blava, el Cap Negre, i per arribar-se si es pot a les illes Medes, us descobrirà totes les belleses d'aquest tros de costa. Les Medes, tres illots en mig del mar, sense altra importància que ésser tres illots, i en front una perla: l'Estartit. A l'Estartit, un dinar amb llagosta a can Massaguer, servit en l'escullera; un porró de vi negre, una copeta de rom, i un pessic de tabac ros dintre la pipa, us faran continuar amb recança l'excursió.

Per Torroella a l'Escala i d'aquí a Ampúries, a fer una mica de savi. Visiteu les ruïnes, i si teniu temps encara, hi ha un poblet petit amagat en la platja, Sant Pere Pescador, que és una meravella. Aneu-hi. A Castelló d'Empúries, en mig d'una plaça indigna del monument, hi ha una església més gran que una catedral, amb dotze apòstols i un Crist a la façana. És un monument amagat dintre el poble, en veure el qual creieu que heu estat vós qui l'ha descobert.

I anem a dormir a Roses. Roses dona nom al seu golf i és el millor punt per veure'l. L'aigua és més clara a Roses que enlloc. Abocats al seu port, veureu els peixos i els pops nedant, uns fanals de senyals vermells i verds que es reflecteixen en l'aigua i en la nit la tenyeixen de colors.

Una carretera complicada us portarà a Cadaqués, lloc de repòs de catalans selectes, en el qual esteu ja acabant la Costa Brava. Us faltaria tan sols l'epíleg cinematogràfic de Port de la Selva, on millor que enlloc veureu el bes de l'aigua, la muntanya i el cel, els tres protagonistes d'aquesta excursió. Si en arribar a Port de la Selva teníeu projectat de tornar-vos-en per l'interior, ben segur que no ho fareu: tornareu pel mateix camí que heu vingut. La Costa Brava es passa i es torna a passar cent vegades i cada vegada l'estimeu més.

Un altre dia parlarem dels mitjans de comunicació d'aquesta Costa.

Lluís MUNTANYOLA

Fàbrica d'Articles de Viatge

Joan Casanovas i Companyia

Especialitat en Caixes d'automòbils, Baguls, Maletes i Armoris

Tallers, 26. - Telèfon 10623

—Ens en haurem de quedar una altra. Aquesta em ve una mica estreta.

(The Passing Show, Londres)

Les nostres platges

Amb lamentable exactitud hem comprovat el que l'altre dia en aquestes planes es deia de la poca estètica que hi havia en les nostres platges. I encara més trist que el desordre anàrquic que era comentat, és veure-les plenes de papers i de deixalles de menjar que hi abandonen tots o la major part dels banyistes.

Es un fet molt estès a casa nostra, tal vegada incompreensible, que els amants del mar deixin les platges tan desordenades i sense un tros de net per poder-s'hi instal·lar i que donen una impressió horrible als viatgers, tant catalans com forasters, que passen per les nostres imponderables costes per fruit de la bellesa del mar en veure-les plenes de papers, sobrats dels àpats, etc.

Aquest espectacle — no gens recomanable — pot ésser evitat amb un xic de voluntat, procurant, en instal·lar-se en la platja, d'ordenar les casetes una mica perquè puguin oferir una visió de platja model d'orientació i bon gust, i, en anar-se'n, procurant aplegar tots els papers per cremar-los, i d'aquesta manera quan hi torneu la trobeu neta i bella i eviteu la trista impressió que produeixen als viatgers que les veuen.

Els nostres Centres Excursionistes fan aquesta recomanació a llurs socis, ja que no és gens agradable que quan arribeu a un lloc no sapigueu on instal·lar-vos per descansar o menjar, tot estant fet un fàstic.

La vostra dignitat de catalans us ho imposa, per tal d'oferir les nostres platges amb la seva bellesa, riquesa i art propis.

HERMETES GIOL NICOLAU

Secretari de la Comissió de Turisme del Govern de la Generalitat de Catalunya.

—He tardat dotze anys a adonar-me que no tenia cap talent.

—I és clar, heu renunciat a escriure.

—Impossible! Llavors ja era cèlebre!

(Nebelspalter, Viena)

COMPANIA TRASMEDITERRANEA

MADRID: PLAZA DE LAS CORTES, 6. — BARCELONA: VIA LAIETANA, 2

Serveis regulars de vapors comercials i correus entre la Península, Balears, Norn d'Àfrica, Canàries, Guinea Espanyola

LINIA RÀPIDA DE GRAN LUXE
BARCELONA-CADIZ-CANÀRIES

Sortides setmanals els dissabtes, a les 12 hores. Efectuaran els serveis les modernes motonaus **CIUDAD DE SEVILLA** i **CIUDAD DE CADIZ**

Línia comercial amb escales en tots els ports de la Mediterrània, Nord d'Àfrica i Canàries. Sortides quinzenals el dijous.

LINIA RÀPIDA DE GRAN LUXE BARCELONA-PALMA DE MALLORCA

Sortides tots els dies (lleuat els diumenges) de Barcelona i Palma, a les 24 hores per les modernes motonaus **CIUDAD DE BARCELONA** i **CIUDAD DE PALMA**

Serveis regulars entre Tarragona, València, Alacant i Palma de Mallorca i entre Barcelona i Mahó

LINIA RÀPIDA REGULAR ENTRE ESPANYA I TERRITORS DE GUINEA ESPANYOLA (Fernando Poo)

Sortides el dia 15 de cada mes amb escales a València, Alacant, Cartagena, Cadix, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Rio de Oro, Monrovia, Santa Isabel, (Fernando Poo), Bata Koko i Rio Benito, pels vapors **"TEIDE"** i **"LEGAZPI"**

LINIA RÀPIDA REGULAR ENTRE BARCELONA I VALENCIA

Sortides de Barcelona: dilluns i dijous, a les 20 hores. Sortides de València: dimecres i dissabtes a les 19 hores. Servei prestat per la motonau **"CIUDAD DE VALENCIA"**

Primera: 52'50 pessetes; Segona: 21'50 pessetes; Tercera: 10'00 pessetes.

Servei ràpid setmanal Mediterrània-Canàries

Amb escales a tots els ports. Sortides tots els dimarts. **LINIA REGULAR ENTRE BARCELONA, ALACANT, ORAN, MELILLA, CEUTA, MALAGA I VICEVERSA**

Sortides de Barcelona tots els diumenges a les 8 hores.

Servei comercial entre la Península, Nord d'Àfrica i Canàries, amb escales a tots els ports de la Mediterrània

Sortides quinzenals

SERVEIS DIARIS ENTRE MALAGA I MELILLA

DELEGACIO DE LA COMPANYIA A TOTS ELS PORTS

Viatges Marsans, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers - Passatges Marítims i aeris
Viatges a "Forfait" - Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

**INFORMES
I PRESSUPOSTOS GRATIS**

A MONTSERRAT EN AUTOMOBIL

Servei diari i sense transbordaments. Sortida Plaça Universitat. SERVEI POPULAR. Sortida de Barcelona: 6'30 matí.

Anada i tornada, inclòs Timbre de l'Estat.

8'75 Ptes.

SERVEI REGULAR. Sortida de Barcelona a les 8 del matí, bitllet d'anada i tornada, 12'30 ptes.

NOTA: Les tornades són valedores per al dia que es desitgi. - Per encàrrecs i bitllets: Rambla de Catalunya, 52, pral., Telèfon 10232.

ANUNCIANTS...

Una moderníssima organització completa en publicitat

Pel·lícules de dibuixos animats

mudes i sonores - patent núm. 121288 - aplicades al servei de la tècnica publicitària, us l'ofereix:

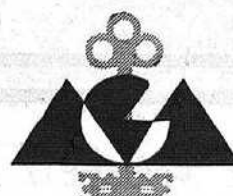
"Agencia General de Anuncios"

Vostres productes poden ésser propagats amb èxit segur per tota la Regió Catalana i Illes Balears

200 cinemes en ciutats i poblacions de categoria

Fontanella, 10, 1.º, 2.º - Tel. 16606

BARCELONA

Avinguda Menéndez Pelayo, 85, 1.º

MADRID

VIATGES BAIXAS

LA PRIMERA OFICINA TECNICA DE TURISME A CATALUNYA

Agència en totes les grans capitals del món.

Especialitzada en Forfaits, Viatges de nuvis, Organització d'excursions en autocars, Venda de passatges marítims i aeris, Visites de Catalunya i Mallorca a preus reduïts, etc.

Representant a Espanya de les Companyies: Cosulich Line, Lloyd Triestino, Marittima Italiana, Gerolmich & C., Pugliese-Marco u Martinolich, S. I. S., Steua Romana, Aero Expreso Italiana

Rambla del Centre, 33 (Pge. Bacardi) Telèf. 12492